

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Tos/87/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6624010465
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Hunák, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6624010465.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hunáka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX C. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí dňa 24. júla 2025, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu samosudcu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 33T/22/2024 zo dňa 25. 06. 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Uznesením sp. zn. 33T/22/2024 zo dňa 25. 06. 2025, samosudca Okresného súdu Lučenec podľa § 72 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por., § 73 ods. 5 Tr. por. z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. rozhodol o vzatí obžalovaného A. B., E. XX. XX. XXXX C. D., do väzby. Väzba začala plynúť dňa 24. 06. 2025 o 20:40 hod. a vykonáva sa v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica, Komenského 7. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. súd väzbu obžalovaného nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podal obžalovaný priamo do zápisnice o jeho výsluchu konanom dňa 25. 06. 2025 sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom ustanoveného obhajcu podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 10. 07. 2025. V písomných dôvodoch sťažnosti v podstatnom namietal, že odôvodnenie rozhodnutia v časti na strane 3, kde sa okresný súd vysporiadava s otázkou preventívnej väzby nenadväzuje na žiadny z výrokov rozhodnutia. V prvej výrokovej vete sa okresný súd vysporiadal len s otázkou útekovvej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom v odôvodnení rozhodnutia sa vyjadruje k otázke preventívnej väzby, ktorú vybranú časť odôvodnenia odcitoval a dôvodil, že uvedené nemá žiadnu relevanciu vzhľadom na ktorýkoľvek výrok rozhodnutia, preto je nutné ho považovať za procesnú vadu konania, nakoľko odôvodnenie má priamo nadväzovať na ten - ktorý výrok súdu uvádzaný v rozhodnutí, čo v tomto prípade splnené nie je. Na základe uvedeného považoval napadnuté uznesenie prvostupňového súdu za arbitrárne, a to z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, resp. odôvodnenia nad rámec.

Ďalej namietal, že okresný súd v napadnutom uznesení z hľadiska skúmania možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka uvádza len to, že s poukazom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu nemožno účel väzby nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka bez toho, aby tieto svoje závery riadne odôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 05. 06. 2013 sp. zn. II. ÚS 67/2013, ktorého vybranú časť odcitoval, pritom uviedol, že je evidentné, že kritériá pre odôvodnenie nemožnosti nahradenia väzby, formulované Ústavným súdom SR, napadnuté rozhodnutie nespĺňa.

Uviedol, že podľa jeho názoru možno účel väzby v tomto prípade dosiahnuť aj uložením dohľadu probačného a mediačného úradníka za prípadného uloženia iných primeraných povinností a obmedzení.

Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie prvostupňového súdu a rozhodol vo veci sám tak, že prepustí obžalovaného z väzby na slobodu, alternatívne, zruší napadnuté uznesenie okresného súdu a rozhodne vo veci sám tak, že obžalovanému väzbu nahradí dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Na základe podanej sťažnosti krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie a predchádzajúce konanie, pričom dospel k záveru, že sťažnosť obžalovaného nebola dôvodne podaná, pretože u obžalovaného v súčasnom štádiu trestného konania existujú zákonné dôvody útekovvej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že na obvineného A. B. podal prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec dňa 28. 06. 2024 obžalobu sp. zn. 3Pv 343/23/6606-13 zo dňa 28. 06. 2024, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

ako otec maloletého syna A. B., nar. XX. XX. XXXX, hoci bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Lučenci č. k. 5P 22/2022 zo dňa 02. 08. 2022 počnúc dňom 21. 04. 2022 zaviazaný k plateniu výživného mesačne vo výške 150 € vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca k rukám matky dieťaťa F. G., nar. XX. XX. XXXX, takto uloženú povinnosť riadne, v plnej výške a včas neplnil v obci H. a inde a za obdobie od decembra 2022 do februára 2023 vrátane dlhuje F. G. na výživnom celkovú sumu 450 €, ktorého konania sa dopustil napriek tomu, že bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 22T 102/2022 z 16. 08. 2022 uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ktorá trestná vec je vedená na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 33T/22/2024.

Okresný súd Lučenec dňa 23. 07. 2024 vydal trestný rozkaz pod sp. zn. 33T/22/2024, voči ktorému podal obžalovaný odpor. Vzhľadom na uvedené, bola uznesením Okresného súdu Lučenec pod sp. zn. 33T/22/2024 dňa 25. 09. 2024 prijatá obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec pod sp. zn. 3Pv 343/23/66001-13 zo dňa 28. 06. 2024 podľa § 241 ods. 1 písm. j) Tr. por.

Ďalej z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že na obžalovaného bol vydaný príkaz na jeho zatknutie, a to príkazom samosudcu Okresného súdu Lučenec zo dňa 15. 05. 2025, na základe ktorého bol obžalovaný dňa 24.06.2025 v čase o 20:40 hod zatknutý.

Obžalovaný bol následne predvedený pred samosudcu okresného súdu, ktorý po jeho výsluchu rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením.

Podľa § 71 ods. 1 Tr. por., obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil,

a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Podľa § 73 ods. 2 Tr. por. ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda

senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý.

Podľa § 73 ods. 5 Tr. por. predseda senátu alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý prevzal zatknutého obvineného, musí do 48 hodín a pri obzvlášť závažných zločinoch do 72 hodín od jeho prevzatia obvineného vypočúť a rozhodnúť o jeho vzatí do väzby alebo ho prepustiť na slobodu; pritom postupuje primerane podľa § 72 ods. 3. Ak nebolo uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému v konaní doposiaľ oznámené, doručí mu rovnopis uznesenia sudca pre prípravné konanie pred výsluchom; doručenie sudcom pre prípravné konanie má rovnaké účinky ako oznámenie uznesenia orgánom, ktorý uznesenie o vznesení obvinenia vydal a sťažnosť proti nemu môže obvinený podať aj do zápisnice o výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie. Ak prokurátor nebol pri výsluchu prítomný, doručí mu sudca pre prípravné konanie zápisnicu o výsluchu obvineného.

Nadriadený krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov uznesenia, ako i konanie, ktoré týmto predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť ich nesprávnosť. Následne zistil, že sťažnosť obžalovaného bola podaná v zákonom stanovenej lehote a oprávneným subjektom. Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd dospel k záveru, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo súdom prvého stupňa vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Rozhodnutie súdu prvého stupňa o vzatí obžalovaného do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. zodpovedá stavu veci a zákonu a z tohto dôvodu krajský súd sťažnosť obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že v tejto trestnej veci boli získané dôkazy takej kvality, na základe ktorých po ich vzájomnom hodnotení jednotlivo aj v ich súhrne možno aj v tomto štádiu trestného konania dospieť k významnej miere dôvodnosti podozrenia, že skutok, pre ktorý bolo obžalovanému vznesené obvinenie, sa stal a možno ho posúdiť ako trestný čin. Práve existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je nevyhnutnou podmienkou regulárnosti jej vzatia a držania vo väzbe.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že účelom väzby je zabezpečiť osobu obvineného pre trestné konanie a výkon trestu (§ 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.), zabrániť obvinenému, aby maril a sťažoval uskutočňovanie dôkazov (§ 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.), a tiež chrániť spoločnosť pred dokonaním trestného činu alebo pred jeho opakovaním, či pokračovaním (§ 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.). Väzba ako zabezpečovací inštitút nemá sankčnú povahu, ani výchovné poslanie, nesmie byť prostriedkom na získanie priznania, ani na uľahčenie trestného stíhania. Väzba nie je trestom, ale je výlučne len procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody. Trestný poriadok podmieňuje možnosť vzatia obvineného do väzby existenciou dôvodnej obavy, vyplývajúcej z konania obvineného alebo z ďalších konkrétnych skutočností vo vzťahu k niektorej nežiaducej forme správania, označovanej ako dôvod väzby. Konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z následku alebo viacerých následkov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) alebo c) Tr. por. sa rozumejú také skutočnosti, ktoré reálne odôvodňujú takúto obavu. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie konkrétnej trestnej veci musia posúdiť, či vzatie do väzby je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania, či tento účel ani pri vynaložení úsilia nemožno dosiahnuť inak. Pre aplikáciu takéhoto postupu nie sú dané objektívne a nemenné kritériá, ale tieto kritériá treba vždy vyvodiť z povahy konkrétnej a individualizovanej veci, vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov a ďalších znakov upravených v tomto ustanovení. Konkrétne skutočnosti ako zákonná podmienka odôvodňujúca väzbu obvineného podľa tohto ustanovenia musia byť preukázané nielen pri vzatí obvineného do väzby, ale musia pretrvávať počas celej väzby.

S poukazom na listinné dôkazy v predloženej trestnej spise a jeho prílohách mal krajský súd za dostatočne zistené, že v súčasnom štádiu trestného konania doposiaľ zabezpečené dôkazy nevyvrátili dôvodné podozrenie, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu bol spáchaný, tento skutok je možné posúdiť ako konkrétny trestný čin a zo spisového materiálu rovnako vyplýva dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal obžalovaný. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a s

konečnou platnosťou uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Takéto hodnotenie je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 211/2018, I. ÚS 64/2020). Každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak obvinený nebude držaný vo väzbe (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016). Krajský súd akcentuje, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného/obžalovaného, ale posudzujú len to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý má byť trestným činom.

Krajský súd totožne ako súd prvého stupňa dospel k záveru o existencii dôvodu väzby u obžalovaného podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., t.j. že tu existujú také konkrétne skutočnosti, ktoré reálne odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia obžalovaného z väzby na slobodu, sa tento bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a trestu, ktorého uloženie mu v tejto trestnej veci reálne hrozí. Z doterajšieho konania obžalovaného, ktoré súd prvého stupňa podrobne popísal v odôvodnení napadnutého uznesenia, je nepochybné že obžalovaný nemá trvalé bydlisko, je osoba bez domova, po podaní obžaloby, resp. podaní odporu a následnom nariadení hlavného pojednávania sa tohto opakovane nezúčastnil, preto došlo opakovane k zmareniu nariadeného hlavného pojednávania, o čom svedčí skutočnosť, že na nariadené hlavné pojednávanie sa nepodarilo jeho prítomnosť zabezpečiť ani cestou polície. Hoci mal vedomosť o nariadenom termíne hlavného pojednávania sa napriek uvedenému dlhodobo zdržiaval na neznámom mieste, pričom dôvod a ani adresu pobytu súdu relevantných spôsobom neoznámil. Krajský súd akcentuje, že v prípade existencie väzobného dôvodu v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., a teda prípadnej hrozby existencie dôvodnej obavy z možného útoku, sa nemusí jednať len o vopred naplánovaný útek do zahraničia, ale aj o prípadne zotrvávanie u známych alebo na inom neznámom mieste v dôsledku tlaku hroziaceho odsúdenia, čo by si z jeho strany nevyžadovalo dlhodobú prípravu, ani rozsiahle materiálne zabezpečenie. Za tejto situácie s prihliadnutím aj na osobu obžalovaného, je preto jednoznačne daný dôvod tzv. útekovej väzby.

Keďže okresný súd napadnuté uznesenie podrobne odôvodnil a krajský súd sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení v plnom rozsahu stotožnil, na odôvodnenie napadnutého uznesenia v podrobnostiach poukazuje, keďže opakovať správne a podrobné dôvody zákonného rozhodnutia by bolo nadbytočné. V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko zo dňa 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok zo dňa 15. 02. 2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok zo dňa 27. 09. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Podľa § 72 ods. 2 veta prvá Tr. por. odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera, ktoré preukazujú dôvodnosť trestného stíhania a konkrétne skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod väzby podľa § 71; v odôvodnení sa súd vysporiada aj s tým, prečo nenahradil väzbu podľa § 80 alebo § 81.

Krajský súd uvádza, že v nadväznosti na novelu Trestného poriadku č. 308/2021 Z. z. má orgán rozhodujúci o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Tr. por. povinnosť zvažovať možnosť nahradenia väzby u obvineného iným opatrením podľa § 80 alebo § 81. S poukazom na nález Ústavného súdu SR č. 67/2013-41 a novelu Trestného poriadku č. 308/2021 Z.z. je povinnosťou súdu skúmať, či účel väzby nemožno dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por., obligatórne. V posudzovanej veci pre aplikáciu uvedeného opatrenia nahradzujúceho väzbu nestačí, aby obvinený/obžalovaný splnil predpísané podmienky, ale príslušné opatrenie musí byť vzhľadom na povahu trestnej činnosti, jej závažnosť a osobu obvineného/obžalovaného, dostatočným k tomu, aby sa dosiahol účel väzby. Pritom uvedené opatrenia možno použiť, iba ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. V tomto štádiu konania považuje krajský súd uvedené opatrenie za nedostatočné na dosiahnutie účelu väzby. Krajský súd sa teda stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, keď tento v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. väzbu obžalovaného nenahradil dohľadom probačného

a mediačného úradníka. Ani krajský súd nepovažoval tento inštitút nateraz v súčasnom štádiu trestného konania na nahradenie väzby za dostatočný, a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, a to s ohľadom na vyššie uvedené dostatočne ozrejmené dôvody vzťahujúce sa k osobe obžalovaného, ako aj povahe prejednávaneho prípadu, prihliadajúc na závažnosť trestného činu, jeho charakter, spôsob a okolnosti.

Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, krajský súd uvádza, že dostupné možnosti probačného a mediačného úradníka neumožňujú kontrolovať konanie a správanie obžalovaného nepretržite, a preto s prihliadnutím na osobu obžalovaného sa potom prostriedky probačného a mediačného úradníka nejavia ako dostačujúce a účelné, a to ani v prípade, ak by súd uložil obžalovanému primerané povinnosti a obmedzenia, a to ani s kontrolou technickými prostriedkami. Preto prvostupňový súd správne rozhodol, keď väzbu obžalovaného nenahradil miernejšími alternatívnymi prostriedkami, ktoré sú len možnosťou, nie právom osôb, ktoré sú vo väzbe. Táto forma nahradenia väzby sa javí sťažnostnému súdu v danom prípade ako nedostatočná a neadekvátne, aj s prihliadnutím na objektívne možnosti realizácie dohľadu probačného a mediačného úradníka. Nakoniec, väzba v posudzovanej veci má zaisťovacia funkciu a podľa sťažnostného súdu nie je v rozpore so zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality.

Námietky sťažovateľa tak neboli relevantné privodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutého uznesenia prvostupňového súdu, pritom námietku týkajúcu sa odôvodnenia napadnutého uznesenia, kde sa podľa mienky obžalovaného prvostupňový súd vysporiadava s otázkou preventívnej väzby, ktorá nenadväzuje na žiadny z výrokov rozhodnutia, považoval sťažnostný súd za nedôvodnú. K uvedenému je potrebné uviesť, že teoretický exkurz prvostupňového súdu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por. nespôsobuje nezákonnosť či nesprávnosť napadnutého uznesenia. Z napadnutého uznesenia jasne vyplývajú konkrétne skutočnosti, na ktorých samosudca toto rozhodnutie založil, rovnako je z jeho obsahu zrejmé, prečo náhradné inštitúty podľa § 80 a § 81 Tr. por. nepovažoval za dostatočné pre nahradenie útekovvej väzby obžalovaného a tieto dôvody súd v uznesení jasne deklaroval.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti senát Krajského súdu v Banskej Bystrici rozhodol tak, že sťažnosť obžalovaného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.